

POSTANOWIENIE

19 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 19 maja 2026 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku K.G., małoletniego C.G., małoletniego W.G., małoletniego
P.G., małoletniej H.G., małoletniej Z.G. i małoletniej K.G.
z udziałem S.S., A.Z., M.Z.

i A.G.

o częściowy dział spadku i zniesienie współwłasności,
na skutek skargi kasacyjnej A.Z., M.Z. oraz skargi kasacyjnej A.G.
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z 16 września 2025 r., II Ca 2227/24,

**odmawia przyjęcia do rozpoznania skarg kasacyjnych
uczestników postępowania A.Z. i M.Z. oraz A.G.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 16 września 2025 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił
apelacje A.Z., M.Z. i A.G. od postanowienia wstępnego Sądu Rejonowego dla
Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z 23 maja 2024 r., wydanego w sprawie o
częściowy dział spadku i zniesienie współwłasności.

Od postanowienia Sądu Okręgowego do Sądu Najwyższego wpłynęły dwie
skargi kasacyjne.

W skardze kasacyjnej uczestnika postępowania A.G. jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania wskazano jej oczywistą zasadność, wynikającą z rażącego naruszenia art. 11 ust. 2 ustawy o własności lokali poprzez nakazanie robót przekraczających zakres „robót adaptacyjnych”.

Natomiast w skardze uczestników postępowania A.Z. i M.Z. w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołano się na występowania w sprawie zagadnienia prawnego, którego nie sformułowano, lecz opisano w oparciu o art. 11 ust. 2 ustawy o własności lokali oraz stanowisko skarżących dotyczące faktycznego zakresu robót, które – zdaniem skarżących – są niezbędne do skutecznego wyodrębnienia pięciu lokali na nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się na istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on charakter nowości lub precedensowe znaczenie dla rozwoju prawa. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą; konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen. Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy. Nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (zob. np. postanowienia SN z 30 kwietnia 2026 r., I CSK 2108/25; z 28 kwietnia 2026 r., I CSK 4012/24; z 22 kwietnia 2026 r., I CSK 3563/250).

Zagadnienie przedstawione przez skarżących nie spełniało tych wymagań. Po pierwsze nie miało charakteru jurydycznego, lecz stanowiło polemikę w sferze stanu faktycznego sprawy, w tym opartą o stwierdzenia niezgodne z ustaleniami

poczynionymi przez sądy *meriti*, przede wszystkim co do możliwości wyodrębnienia na nieruchomości w przyszłości pięciu lokali. Kwestionowanie stanu faktycznego ustalonego przez sądy powszechne rozpoznające sprawę jest zaś niemożliwe na etapie skargi kasacyjnej na mocy art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. Po drugie, problem został jedynie opisany, zabrakło wyraźnego i jednoznacznego sformułowania zagadnienia prawnego, którym powinien się zająć Sąd Najwyższy. W końcu zarysowany problem miał charakter całkowicie kazuistyczny, związany wyłącznie z układem architektonicznym nieruchomości dzielonej w sprawie. Zabrakło zatem wymaganego wymiaru uniwersalnego, korzyści dla rozwoju orzecznictwa.

Natomiast w celu wykazania przesłanki oczywistej zasadności należy wykazać, że zachodzi niewątpliwa, widoczna bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje zatem samo, nawet oczywiste, naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Jak już wskazano wyżej – przedmiotem zarzutów skargi kasacyjnej nie mogą być ustalenia stanu faktycznego poczynione przez sądy powszechne rozpoznające sprawę, ani ocena dowodów. Uczestnik opierający wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistą zasadnością posłużył się tymi samymi argumentami dotyczącymi braku możliwości dokonania prac adaptacyjnych w całym budynku tak, aby można było w nim wydzielić pięć samodzielnych lokali mieszkalnych, niezgodnymi z ustaleniami sądów I i II instancji. Dlatego żaden ze skarżących nie wykazał w wystarczający sposób, że w sprawie występuje któraś

z przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a w konsekwencji żadna ze skarg nie mogła zostać przyjęta.

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania.

Mariusz Załucki

[SOP]